

givning, fordi den teknologiske udvikling kræver regulering.

Udviklingen af teknologien gør også, at den teknologi, der før var dyr og derfor ikke blev anvendt i så stor udstrækning, nu er hvermandseje. Og det er positivt, at flere har råd til at købe sig en computer, og at næsten alle har mulighed for at købe et fjernsyn og en telefon; men udbredelsen af teknologien gør også, at vi skal stille nye krav med hensyn til, hvordan man bruger den nye teknologi, og at vi derfor bliver nødt til at vedtage nye love.

Det er det, lovforslaget om forbud mod privates tv-overvågning handler om. For i det sidste par år er det blevet mere og mere almindeligt at installere overvågningsudstyr i butikker og på virksomheder, og ideen med overvågningsudstyret er for de fleste arbejdsgiveres vedkommende at sikre virksomhedens varer mod tyveri og butikkernes ansatte mod overfald. Og på den ene side skal arbejdsgiverne og virksomhederne blive ved med at have den mulighed, men på den anden side skal vi beskytte den enkelte ansattes personlige integritet.

I dag er der nemlig tilfælde, hvor de ansatte ikke er klar over overvågningen fra arbejdsgiverens side, og det, at de ansatte ikke ved, hvornår de overvåges, kan resultere i et psykisk meget belastet arbejdsmiljø. Så vi skal sikre, at de ansatte ikke udsættes for et unødigt psykisk pres på grund af arbejdsgiverens behov for overvågning.

Der skal således tages hensyn til såvel de ansatte som virksomhederne, når vi skal beslutte os med hensyn til den nye lovgivning. Og hvis vi ikke ændrer lovgivningen, tager vi kun det ene hensyn, nemlig hensynet til virksomhederne. Den teknologiske udvikling på overvågningsområdet kalder derfor på en opstramning af, hvordan arbejdsgiverne må foretage overvågningen.

I det lovforslag, vi her behandler, foreslås det, at det stadig skal være tilladt at bruge overvågningsudstyret, men at de ansatte skal informeres om overvågningen. Lovgivningen strammes altså op derved, at arbejdsgiverne ved skiltning og anden information skal informere de ansatte om overvågningen, også den overvågning, der foregår i baglokaler og på lagre.

Hvis lovforslaget vedtages, vil det altså ikke være muligt for arbejdsgiverne at overvåge de ansatte uden deres viden, og det er klart en for-

bedring af de ansattes retssikkerhed, som vi i Socialdemokratiet kan tilslutte os.

I høringsvarene er der fra mange sider tilslutning til opstramningen. Dansk Handel & Service beklager imidlertid, at lovgivningen strammes, og man begrundet bl.a. sin holdning med, at overvågningen i dag bliver brugt i kriminalpræventivt øjemed af arbejdsgiverne, og at dette øjemed forpurres, hvis der skal skiltes med overvågningen.

I Socialdemokratiet mener vi, at en overvågning, hvor der skiltes med, at overvågningen foretages, i sig selv virker kriminalpræventivt, og i Socialdemokratiet mener vi, at selve opklaringen af forbrydelsen skal foretages af politiet. Vi er derfor enige med HK-Handel og Politifuldmægtigforeningen i, at det alene er politiet, der som et led i efterforskningen bør kunne etablere en overvågning, uden at der opsættes skilte.

Socialdemokratiet tilslutter sig lovforslaget. Det er efter vores mening et godt svar på den teknologiske udvikling inden for privatovervågningen.

Karsten Nonbo (V):

I Venstre har vi også kigget på dette lovforslag, og jeg må indledningsvis sige, at jeg ser, at ministeren er ude med pålægsmaskinen i dobbelt betydning, nemlig dels ved, at han vil pålægge arbejdsgiverne at opsætte skilte dér, hvor arbejdspladserne tv-overvåges – og jeg går ud fra, at der er tale om, at det er i arbejdstiden – og dels ved, at man kan sige, at ministeren med pålægsmaskinen skærer en skive af arbejdsgiverens ledelsesret, nemlig retten til at iværksætte kontrolforanstaltninger. Her vil jeg dog sige, at det er så lempelige forhold, at der kun er tale om en skiltning.

Vi vil meget gerne i Venstre fastslå – og det tror jeg også ministeren vil – at hvis der bliver tale om en regelregulering her, så er det ikke på grund af aktuelle tilfælde, hvor man kan sige, at arbejdsgiverne er gået for vidt i nogen som helst sager i forhold til overvågning. Sådanne sager mener jeg ikke findes overhovedet.

Når der så kan være et par grunde til at ændre loven, så er det i hvert fald, fordi loven på et par punkter, mener jeg, er lidt uklar. Der er en lovparagraf, hvor man henviser til et kapitel omkring legemsbesigtigelse; altså, retsplejeloven er blevet ændret, siden man indførte den her lov i 1982, så der er teknisk grund til at foretage en ændring, og når man foretager en